

CHIẾN TRANH VIỆT NAM KINH NGHIỆM XƯƠNG MÁU CHO CÁC THẾ HỆ MAI SAU

Nguyễn Văn Nam, K20

Chiến tranh Việt Nam đã kết thúc gần nửa thế kỷ, nhưng niềm đau mất nước của một dân tộc nhược tiểu đã đi vào lịch sử. Chúng ta đã bị các đại cường bức tử và mất đi một cơ hội để trở thành một quốc gia hùng mạnh tại vùng Đông Nam Á. Không những chúng ta đã bị đồng minh quay mặt, mà chúng ta, kể cả Quân Lực Việt Nam Cộng Hòa còn bị vu không, bôi nhọ. Mục đích của họ chỉ để che lấp hành vi phản bội của chính phủ Hoa Kỳ, vốn trước đây đã yểm trợ cho VNCH.

Hai nhận xét của hai cấp lãnh đạo Hoa Kỳ, mà hành động của họ đã có ảnh hưởng rất lớn đối với chiến tranh Việt Nam, sẽ cho chúng ta thấy rõ được vấn đề:

* Thống Tướng Westmoreland, cựu Tư Lệnh Quân Đội Hoa Kỳ tại Việt Nam, đã phát biểu rằng:

- “QLVNCH đã chiến đấu đơn độc trong điều kiện eo hẹp không tiếp tế, kéo dài đến ngày 30/4/1975. Một việc mà không một quân đội nào trên thế giới có thể làm tốt hơn, kể cả quân đội Hoa Kỳ.”

* Tiến Sĩ Henry Kissinger, Bộ Trưởng Ngoại Giao Hoa Kỳ, thủ phạm chính trong việc sắp xếp kế hoạch bỏ rơi đồng minh VNCH, quá sót ruột không thể kiên nhẫn đợi chờ VNCH bị sụp đổ, không đành được đã thốt lên một câu thật vô cùng đáng tiếc:

- “Tại sao đến giờ này mà họ không chịu chết phứt đi cho rồi?!”

Ông Nixon thăm một đơn vị quân đội Hoa Kỳ đang tham chiến Việt Nam năm 1968.

Hai câu nói có hai nhận định khác nhau của một tướng lĩnh quân đội Mỹ, đại diện cho quân đội Hòa Kỳ đã từng tham chiến tại Việt Nam; và của một chính trị gia Hoa Kỳ, có khuynh hướng bán đứng Việt Nam, hoàn toàn đối nghịch nhau.

Một có ý khen tặng sức chiến đấu bền bỉ và can trường của Quân Lực VNCH, trong khi nhận định thứ hai có tính cách mỉa mai, cay đắng vì sự kiện xảy ra đã không đúng theo ý định bán đứng VNCH cho thế lực Trung Cộng. Điều này cũng lại chứng tỏ cho chúng ta thấy rằng QLVNCH đã phải chiến đấu đơn độc, thiếu tiếp viện vũ khí và đạn dược, và hoàn cảnh rất khó khăn, nhưng vẫn cố gắng tồn tại, bộc lộ được khả năng và

tinh thần chiến đấu oai hùng của QLVNCH

Vào năm 1960, QLVNCH thật sự chưa đủ khả năng để chống trả trước cuộc xâm lăng của giặc Cộng, đúng như Mỹ đã đánh giá vì chỉ được trang bị các vũ khí lỗi thời so với CSBV đã được trang bị các vũ khí tối tân hơn. Trận Ấp Bắc vào năm 1960 là một thí dụ điển hình. Đó chỉ là một trận đánh cấp tiểu đoàn đầu tiên mở màn cuộc xâm lăng Miền Nam của giặc Cộng, cũng đã gây khó khăn và lúng túng cho QLVNCH. Mãi đến năm 1965, các đơn vị của quân đội của VNCH vẫn còn sử dụng máy truyền tin PRC6, PRC10 để liên lạc, đại liên 30, trung liên BAR, súng trường Garant M1, Carbine, súng phóng lựu... Trong khi đó VC đã có AK47, B40 đủ sức mạnh để chống thiết giáp.

Mặc dù Quân Đội VNCH được trang bị yếu kém, đến Tết Mậu Thân thì tình thế đã thay đổi hẳn. Khi VC giờ trò đánh lên trong lúc QL/ VNCH chỉ còn chưa tới một nửa quân số tại đơn vị, QLVNCH cũng thừa khả năng để chống trả và phản công đánh cho giặc một trận địch đáng. Đến nỗi phải đến mãi bốn năm sau chúng mới ngóc đầu dậy nổi.

Mùa Hè 1972, bọn VC lại ngang nhiên xé bỏ hiệp định Genève, xua quân tràn qua Bến Hải, bất thần dốc toàn lực tấn công ào ạt VNCH. QLVNCH chẳng những chặn đứng mà còn phản công đánh cho bọn chúng một trận toi bời tại mặt trận phía Tây Nam Đông Hà, giữ vững Kontum và An Lộc chứng tỏ khả năng vượt trội hơn hẳn giặc Cộng.

Với thế chiến lược be bờ mà không muốn trực tiếp đối đầu với Nga Sô và nhất là với Trung Cộng, Mỹ đã bị sa lầy bởi phong trào phản chiến trong nước vì đã kéo dài cuộc chiến. Cuối cùng vì quyền lợi riêng, họ đã bỏ rơi đồng minh VNCH, hay nói chính xác hơn là phản bội.

Để buộc VNCH phải ký kết hiệp định đình chiến cho họ rút quân khỏi VN, Mỹ đã làm tiêu hao lực lượng của VNCH tại hai mặt trận Hạ Lào và Quảng Trị. Tại Hạ Lào, họ đã không

yểm trợ hỏa lực và tiếp vận đúng mức, khiến các đơn vị quân đội thuộc Quân Đoàn I bị tổn thất nặng, khó hồi phục. Tại mặt trận Quảng Trị, thay vì phản công kịp thời, Mỹ đã kéo dài, trì hoãn để VC đủ thời gian tái tổ chức chờ viện binh, rồi bất chợt rút bỏ Quảng Trị không có kế hoạch. Dầu vậy QLVNCH cũng chứng tỏ được khả năng của mình trong tình cảnh bất lợi này, đã vượt qua tuyến phục kích Trường Phước (Đại Lộ Kinh Hoàng) với tổn thất nhẹ nhất. Sau đó lấy lý do phải chủ động trên chiến trường để tạo ưu thế tại bàn hội nghị nên họ vẽ ra kế hoạch tái chiếm Quảng Trị, gây thiệt hại thêm cho QLVNCH và chôn chân lực lượng tổng trừ bị trước khi ký kết hiệp định Paris.

Trước áp lực của Mỹ, Tổng Thống VNCH buộc phải đặt bút ký vào bản Hiệp Định Paris dù biết rằng hoàn toàn bất lợi cho mình.

Điều đó không có nghĩa quân đội VNCH sẽ tan rã ngay dù vẫn phải chiến đấu trong điều kiện hoàn toàn bất lợi, thiếu thốn về nhân lực, vũ khí và đạn dược. Phải đợi đến hai năm sau, khi biết chắc rằng Hoa Kỳ đã quyết định bỏ rơi Việt Nam, CS Bắc Việt mới dám quyết định xua toàn lực lượng để thôn tính và nuốt trọn miền Nam vào ngày 30.4.75.

Phần cuối:

Chiến tranh Việt Nam đã kết thúc gần nửa thế kỷ, mọi ản khuất lần lượt đã phơi bày rõ ràng. Chính phủ Hoa Kỳ vẫn còn mang một món nợ tinh thần đối với dân tộc Việt Nam:

- Trả lại danh dự cho Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà, thay vì tìm đủ mọi cách để bôi lọ hậu che lấp cho thái độ bỏ rơi đồng minh của mình.

- Tạo mọi thuận lợi cho dân tộc có cơ hội để vươn lên.

Các thế hệ con cháu Việt Nam luôn ghi nhớ bài học xương máu của Việt Nam Cộng Hoà. Tổ Quốc mình phải do chính mình bảo vệ, có thể phải hy sinh xương máu, thay vì chỉ nương vào thời thế mà ứng xử. Lệ thuộc vào quyền lợi nước ngoài là

mắt nước.

Nguyện xin ơn trên, hồn thiêng sông núi và vong linh các anh hùng vị quốc vong thân phù hộ chúng ta!

Đi "Cây Cốt" Chồng Giữa Núi Rừng Việt Bắc

(Chị Trần Thiên Thọ Hải - Năm 1980)

Nguyễn Minh Thanh cảm tác

Soi đá ngùi xa " lấy cốt " chồng
Rừng đêm bốc mộ dưới mùa Đông
Mưa phùn đèn bão tia mờ sáng
Thiếu phụ áo tang lệ ngấn tròng
*Rượu nhạt rửa xương đau đớn dạ
Bao bàng sắp cốt xót xa lòng
Ngheñ ngào lá trúc thân thui thối
Khấp khểnh đường đêm "ấm cốt" chồng !!*

* Theo truyện anh Đoàn Trọng Hiếu. GA, 2023 - 8 - 11.

Chàng Tuổi Trẻ

Kathy Tran, K12/2

*Chàng tuổi trẻ vốn giòng hào kiệt
Xếp bút nghiên theo nghiệp đao cung*

Chinh Phụ Ngâm - Đoàn Thị Điểm

Máy bay hạ cánh xuống phi trường Liên Khương giữa cánh núi rừng trùng điệp. Huy và các bạn bước khỏi chiếc phi cơ ẩm áp, những cơn gió lạnh mùa Đông vùn vút quất mạnh vào mặt bọn chàng. Một số là sinh viên, một số vừa đậu Tú Tài vì Trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt đòi hỏi tối thiểu phải có bằng Tú Tài toàn phần mới được chấp nhận cho thụ huấn.

Trời thật sáng, thật trong và nắng hanh vàng mơ mộng trải dài rực rỡ trên rừng thông xanh biêng biếc. Gió cao nguyên vi vu, lạnh vô cùng với người dân xứ nóng, dân Sài Gòn không quen lạnh rừng mình, gai óc mọc đầy, có anh lấy áo len ra mặc thêm, có anh lấy khăn quàng quần thêm vào cổ. Hành lý của họ cũng rất tạp lức, người xách túi du lịch, kẻ khệ nệ vác va ly,

người đeo chiếc xác nhà binh, linh kính thêm áo len, áo dạ...

Những sinh viên sĩ quan trong quân phục thẳng tắp ra đón bọn chàng tiến đến:

- Chúng tôi là các Sinh Viên Sĩ Quan có nhiệm vụ đón các Tân Khóa Sinh.

Huy nhìn những người thanh niên đã được Trường Võ Bị rèn luyện, trông họ khác hẳn bọn chàng. Điều đầu tiên Huy chú ý là trên xứ lạnh mà da người nào cũng ngăm ngăm đen, rắn chắc, khỏe mạnh khác hẳn màu da trắng hồng nõn nà của các cô gái xứ Anh Đào. Họ vui vẻ, ân cần, lịch thiệp và đẹp trai, hùng dũng quá, đi đứng thẳng tắp, bước nhanh nhẹn với vẻ mặt tươi vui, cởi mở. Bộ quần áo lạnh nhà binh màu olive với những hàng nút vàng sáng chói, alpha đỏ trên vai, giầy biểu chương rực rỡ, cộng thêm chiếc mũ casquette có huy hiệu “Tự Thắng Để Chi Huy” càng làm tăng thêm vẻ hào hùng của họ. Dưới mắt những chàng thư sinh mặt trắng Sài Gòn, họ như được đúc ra từ khuôn mẫu hoàn bích nhất: Mẫu người trai thời loạn.

Hình như cùng ý nghĩ của Huy, những người khác trong nhóm cũng nhìn xuống như kiểm điểm, so sánh lại giầy dép quần áo của mình.

Rải rác vài anh đi những đôi giầy bóng loáng, mũi nhọn kiểu cách, ăn diện. Vài chàng khác còn mang xăng đan, những ngón chân bị lạnh lâu lâu lại ngo ngoe như ngượng ngùng, mắc cỡ. Nhiều người mang giầy ba-ta, sơ-mi dài tay với chiếc áo len đan cổ lọ mới tinh. Có anh còn khoác thêm chiếc áo dạ dài tới đầu gối, đầy phong độ nghệ sĩ hay của dân trường Tây. Dưới chân mỗi người là một vài chiếc xách tay to tướng hay chiếc valy. Vài anh sành sỏi như Huy thì xách theo chiếc xác nhà binh. Toàn dân tứ xứ gom lại đi máy bay ra đây. Họ bắt chước dáng đứng của những sinh viên sĩ quan ra đón họ: Đứng thẳng người, hai chân dang ra, tay bắt sau lưng trông đờ về yếu đuối và có vẻ khỏe mạnh, nhà binh một chút.

Hai chiếc xe nhà binh đậu sẵn chờ đợi. Cả bọn theo lệnh của những sinh viên sĩ quan leo lên xe. Từng người một ì ạch bám thành xe leo lên, có người lúng túng mãi không leo lên được phải nhờ người đứng trên kéo lên. Huy quẳng chiếc xác xuống sàn xe, rút thuốc lá châm lửa. Trong không khí nhẹ bỗng và lạnh buốt, khói thuốc tràn vào cổ, ẩm, thơm và ngon lạ lùng. Huy ngả người ra sau, lim dim đôi mắt thưởng thức khói thuốc tuyệt vời, vài người bắt chước, lục tục moi thuốc ra hút.

Con đường về trường ngoằn ngoèo lên dốc, xuống đèo tho mộng, hai bên đường là rừng thông chập chùng. Những chỗ có nhà thì nhà nào cũng có những vườn hoa muôn hồng, nghìn tía, cây trái xanh tươi mơn mớn. Huy thích thú theo dõi cảnh đẹp thiên nhiên của núi đồi cao nguyên. Một lát, xe vào đường Duy Tân rồi quẹo vào phía trái. Ngay góc đường, một tấm bảng thật lớn:

TRƯỜNG VÕ BỊ QUỐC GIA VIỆT NAM
NƠI QUY TỰ NHỮNG CHÀNG TRAI VIỆT CÓ LÝ
TƯỞNG QUỐC GIA

Qua khỏi chỗ quẹo, xe đậu ngay trước cổng trường.

Cổng trường xây bằng gạch đỏ đồ sộ, uy nghi, trên cùng là huy hiệu Võ Bị và cũng dùng làm giá cờ. Nhà gương là trạm kiểm soát ngay chính giữa cổng, có gắn hai hàng chữ đồng bóng loáng, thật to, thật đẹp:

TRƯỜNG VÕ BỊ QUỐC GIA VIỆT NAM
TỰ THẮNG ĐỂ CHỈ HUY

Hai bên là hai cổng, toàn cửa kính nhìn ra đường, bên trong, những bóng người thấp thoáng.

Bọn Huy được hướng dẫn tới Câu Lạc Bộ xéo phía trước cổng trường để ăn uống. Một Sinh Viên Sĩ Quan bảo bọn Huy:

- Các anh có nửa tiếng để ăn uống trong Câu Lạc Bộ.

Bọn Huy đã đói nên hăng hái gọi đồ ăn, thức uống và ăn

uống ồn ào, vui vẻ. Bốn sinh viên sĩ quan ra đón bọn chàng đã biến mất tự lúc nào, nhìn quanh toàn là những sinh viên sĩ quan lạ hoắc, ka-ki vàng thẫm nếp, quần bỏ trong giầy MAP, nón nhựa bóng loáng, tay ai cũng cầm cây gậy chỉ huy và mặt người nào cũng đờ đờ sát khí. Bọn Huy hơi ngại nhưng cũng mặc kệ họ để tiếp tục ăn uống.

- Các anh còn năm phút để ăn và thanh toán tiền với Câu lạc bộ...

Mọi người hơi khựng lại rồi vội vã ăn và ra trả tiền. Không khí nghiêm trọng hẳn.

- Các anh còn hai phút...

- Các anh còn một phút!

Một phút phù du trôi qua, tiếng người Sinh Viên Sĩ Quan Trường Toán đồng dục:

- Tất cả đứng dậy, ra trước sân tập họp.

Từ trong căn nhà, các Sinh Viên Sĩ Quan Cán Bộ rầm rập đi ra. Ông đi đầu tướng cao lớn, găng tay trắng, gậy chỉ huy trắng, thắt lưng trắng uy nghiêm. Ba ông khác đi ngay bên cạnh cùng mặc đồng phục như ông. Số còn lại mặc kaki vàng, thắt lưng cổ truyền, đeo alpha đỏ, chiếc mũ nhà binh nhựa bóng loáng được đội thật thấp. Huy có cảm tưởng họ có ý đội

mũ thấp như vậy để không ai trông thấy mắt họ.

Một sinh viên sĩ quan tướng tá hùng dũng, dữ dằn đi đầu nghiêm nghị bước lên chiếc bục cao ngay trước nhóm Huy đang xếp hàng ngay ngắn, hỏi hệt chờ đợi.

- Nghiêm!

Tiếng hô vang như sấm làm bọn Huy giật nảy mình. Các sinh viên sĩ quan đứng gần nấn đầu, nấn tay, sửa dáng điệu từng người cho đúng kiêu.

- Chú ý! Thao diễn, Nghi!

Những Sinh Viên Sĩ Quan khác rầm rập đồng thanh đáp:

- Nghi!

Bọn Huy còn lúng túng chưa biết phản ứng ra sao. Một số vội vã đứng theo đúng thể nghi, số còn lại còn ngỡ ngác, lao xao nhìn quanh quất xem người chung quanh mình làm gì. Những sinh viên sĩ quan từ đâu đã đứng sát bên họ quát lên:

- Im lặng, tất cả chú ý!

Những người mới tới có bộ mặt ngỡ ngác của những chú nai tơ!

Người sinh viên sĩ quan chỉ huy quát lớn hơn:

- Đứng nghiêm, nhìn thẳng, gập cằm xuống.

Huy và các bạn làm theo lệnh như máy.

Ông đứng trên bục tự giới thiệu:

- Tôi, Sinh Viên Sĩ Quan Cán Bộ Tiểu Đoàn Trưởng Tuấn, tiểu Đoàn Tân Khóa Sinh, chào mừng các Tân Khóa Sinh Khóa 16 của Trường Võ-Bị Quốc-Gia Việt-Nam.

Ông nói thật to, thật đồng dục. Bọn Huy đông vậy mà nghe tiếng ông oang oang, lờng lờng trong gió. Ông dẫn từng tiếng:

- Đây là lò luyện thép! Chúng tôi cũng như các sĩ quan đàn anh đã được tôi-luyện ở đây để trở thành những thỏi thép nguội, sẵn sàng đối diện với những thử thách, hiểm nguy trong

chiến tranh để bảo vệ tổ quốc. Những người ẻo lả, bạc nhược như đàn bà, con gái sẽ không qua nổi lò luyện thép này. Các anh đã chọn lựa võ nghiệp, chọn lựa cuộc sống hào hùng, chọn thỏa chí tang-bồng, hồ-thỉ thì đây chính là nơi giúp các anh hoàn thành ý nguyện đó.

Ông ngừng lại một chút như để từng lời, từng ý thấm vào tim óc người nghe rồi cao giọng tiếp:

- Không có ai bắt buộc các anh vào đây! Các anh tự do lựa chọn lý tưởng của mình, lựa chọn con đường tuy vinh quang nhưng cũng không kém phần gian khổ. Tuy nhiên, giờ này cũng vẫn chưa muộn để đổi ý, ai thấy mình thể chất yếu đuối hay tinh thần bạc nhược không chịu đựng được gian khổ trong vinh quang thì...

Ông ngừng lại một chút, nhếch mép mai mỉa, lạnh lùng:

- Xách hành lý đi về. Ai muốn rút lui cứ việc giơ tay lên.

Thấy không khí có vẻ quá căng thẳng, vài người rút rề đưa mắt nhìn quanh. Sợ thì thấy có vẻ đáng sợ thật. Đe dọa thì trông cách ăn nói, dáng bộ hùng hổ của các sinh viên sĩ quan cũng đe dọa và đáng ngại thật nhưng... làm đơn xin gia nhập, đợi chờ mãi mới được chấp nhận, có người còn phải thi tuyển mới được vào, khăn gói gió đưa ra tận nơi. Mới bị hù có một chút mà xách va-ly về thì ăn nói làm sao với mọi người? Nhất là nói làm sao với cô bạn gái hay cô hàng xóm bé bỏng, xinh xinh của mình? Những hình ảnh hào hoa của các sinh viên sĩ quan Đà Lạt khi về phép đã gây ấn tượng không nhỏ trong lòng những chàng trai mới lớn, thêm vào đó, những hình ảnh hào hùng của người chinh phu:

*Chàng tuổi trẻ vốn dòng hào kiệt,
Xếp bút nghiên theo nghiệp đao cung.
Thành liền mong tiến bộ rồng,
Thuờc gươm đã quyết chẳng dong giặc trời.*

hay thơ mộng:

Áo chàng đỏ tựa ráng pha,

Ngựa chàng sắc trắng như là tuyết in!

và còn nữa:

*Chí làm trai phận nghìn da ngựa,
Gieo Thái Sơn nhẹ tựa hồng mao
Giã nhà đeo bức chiến bào
Thét roi cầu Vị, ào ào gió Thu...*

Đẹp quá! Hào hùng quá! Thơ mộng quá! Khó khăn, gian khổ đến mấy cũng phải chịu, bỏ làm sao được mà bỏ?

Trên tất cả những điều thơ mộng nhưng gần gũi đó là lý tưởng Quốc Gia, vai trò người thanh niên trong thời chinh chiến.

Nửa đất nước nằm dưới gông cùm Cộng Sản đang chờ giải phóng. Hàng triệu người dân đang chờ đón họ trở về nên họ đã chọn con đường binh nghiệp, con đường mà coi bộ đầy đầy khó khăn, chông gai, gian khổ trong chiếc lò luyện thép này.

Ông Tiểu Đoàn Trưởng nhìn quanh, cặp mắt ông soi mói vào tận mặt từng người như thôi miên, đe dọa những chàng *bach-diện thu-sinh* đang đứng trước mặt. Thấy không ai trả lời, ông tiếp:

- Tôi rất sung sướng thấy các anh xứng đáng là những người con yêu của đất nước, dân tộc. Các anh chấp nhận mọi hy sinh gian khổ, chọn con đường đầy gian lao, thử thách để xây dựng sự nghiệp của người trai thời loạn và bảo vệ tự do cho đất nước. Tôi chúc các anh vượt qua mọi khó khăn và hoàn thành mộng ước.

Ông Tiểu Đoàn Trưởng nghỉ một chút rồi hét lớn:

- Thao diễn! Nghi!

Mọi người đã có kinh nghiệm nên vội vã bắt chước các ông cán bộ đứng thẳng, hai chân dang xa, hai tay chấp sau lưng. Ông Tiểu Đoàn Trưởng Tuấn bước xuống khán đài, quay lưng đi thẳng vào trong trường.

* * *

Tiểu đoàn trưởng vừa rời khỏi khán đài, một sinh viên sĩ quan khác, ông Tú, đứng ra thay liền. Bọn Huy chẳng biết ông nào vào ông nào chỉ biết im lặng tuân lệnh.

Huy và các bạn được gọi tên chia ra từng đại đội. Mỗi đại đội trưởng lãnh một đại đội lính mới tò te. Ông Tú thay cho tiểu đoàn trưởng hét:

- Tiểu đoàn hàng ngang. Đại đội hàng dọc. Đại đội A làm chuẩn!

- Mỗi đại đội cách nhau hai bước, dưới quyền các đại đội trưởng, so hàng!

Cả bọn được hướng dẫn xếp hàng làm thủ tục nhập học với sinh viên sĩ quan tham mưu. Xong mỗi người nhận một tấm thẻ giấy cứng to bằng tờ giấy bạc, có đục lỗ và một sợi giây nhợ:

- Các anh ghi rõ tên, ngày sinh, số đại đội, địa chỉ gia đình, rồi đeo vào thắt lưng để khi khẩn cấp cần thông báo.

Anh bạn mới tên Khoa, đứng kế Huy thì thầm:

- Hù gì dữ vậy? Đi lính chứ đã ra trận đánh đấm gì mà “khi khẩn cấp” cần thông báo cho thân nhân?

Đã tìm hiểu kỹ về trường Võ Bị Đà Lạt và chương trình thụ huấn bốn năm của trường nên Huy cười nửa miệng:

- Cứ làm theo lời các ông ấy nói đi, rồi bạn sẽ biết.

Hàng lối vừa xếp ngay ngắn, các đại đội trưởng hét to như sấm:

- Tất cả theo lệnh tôi. Bên trái... Quay!

- Đứng trước... Bước!

Mỗi toán rầm rập bước theo các đại đội trưởng của mình qua hai lối vào cửa cổng.

Tiếng nhạc quân hành dồn dập nổi lên từ ban quân nhạc ở phía sau cổng. Chừng ba mươi người với những nhạc khí,

kèn đồng bóng loáng đang hăng say, nghiêm trang lấy hết gân sức xử dụng những nhạc khí với độ to tối đa làm không khí bị lay chuyển mà sôi động hẳn lên. Lòng Huy tự nhiên rộn ràng, phấn khởi. Chàng uốn ngực hít một hơi thật dài không khí nào nức, hào hùng mà nhẹ nhàng, trong vắt của ngôi trường mà chàng hằng mơ ước.

Tiếng nhạc càng dồn dập, thôi thúc và Huy thấy như tim mình cũng đập dồn theo điệu nhạc. Khi người cuối cùng vừa bước qua khỏi cổng trường thì bản quân hành cũng vừa chấm dứt.

- Các anh biết chạy không?

Cả đại đội lính mới trở mắt nhìn nhau, ngỡ ngàng chưa biết trả lời ra sao, vài anh lí nhí:

- Dạ, biết.

Huấn luyện viên, Đại Đội Trưởng Lân của Huy, quát to hơn nữa, tiếng trời gầm chắc cũng chỉ to bằng tiếng ông là cùng:

- Các anh hét to lên, Quân Đội không có đàn bà, con gái. Đừng yếu điệu, đừng lí nhí.

Rồi ông gào lên:

- Biết chạy không? Trả lời to lên!

Các tân binh bắt đầu ngượng nghịu... hét trả lời:

- Biết!

Đại Đội Trưởng Lân quay lưng lại, vừa chạy vừa hét lớn:

- Một, hai, ba, bốn. Một, hai, ba, bốn... Chạy theo tôi... Một, hai, một hai... Chạy theo tôi...

Bọn Huy rồi rít chạy theo. Các đại đội khác cũng bắt đầu tủa nhau chạy dù người nào cũng bận rộn với chiếc túi xách hay chiếc valy.

Họ đã bắt đầu cuộc đời tân binh từ đây.

Qua khỏi cổng Nam Quan chừng dăm chục mét là bọn lính mới đã lạng quạng nhất là những anh đi giày hay đi xăng đan. Huy đã chuẩn bị trước nhưng cũng không tránh khỏi bồi rối. Trước mắt chàng chỉ thấy thấp thoáng những bộ ka-ki vàng, những chiếc nón nhựa bóng loáng phản chiếu ánh mặt trời gay gắt và những chiếc miệng há ra thật to, hét thật lớn:

- Chạy theo tôi... Chạy theo tôi...

Mấy ông vác valy bắt đầu bỏ của chạy lấy người trước rồi tới những ông có những cái xác cồng kền. Họ quăng đồ bừa cả hai bên đường để chạy cho dễ. Chạy, bọn lính mới tò te cứ cắm đầu chạy!

Chạy, không biết chạy để làm gì mà các đại đội trưởng chạy như chạy chết và các chàng lính mới trong bọn Huy chỉ biết cắm đầu chạy theo những bóng ka-ki vàng trước mắt và những tiếng hò hét vang rần tứ phía.

Chạy qua khu doanh trại rồi chạy quanh những khu nhà của sinh viên sĩ quan. Vài người từ trong nhà ngó ra, thân nhiên nhìn lũ lính mới tò te đang hí hục chạy.

Chạy, cứ chạy, cắm đầu mà chạy, chúm mũi mà chạy, lè lưỡi mà chạy, lắc lư, xì khói ra mà chạy...

“Chắc tới... câu lạc bộ đảng kia sẽ được vào nghỉ!”

Mọi người vừa lạng quạng chạy vừa hy vọng. Không có niềm hy vọng gần gũi như vậy, chắc chạy không nổi.

Nhưng... không!

Qua khỏi Câu Lạc Bộ, qua khỏi Vũ Đình Trường rộng mênh mông, các ông cán bộ tiếp tục chạy ...vòng trở lại!

Một vòng, hai vòng, ba vòng Vũ Đình Trường, rồi bốn vòng... năm vòng... Huy không biết mình đã chạy bao nhiêu vòng nhưng trong mắt chàng, ánh mặt trời như quay tròn, có đủ... trăm vòng và trăm màu.

Những bước chân lảo đảo, lạng quạng, chân nọ đá chân kia

càng lúc càng nhiều, có những cặp chân tự động rũ ra, không chịu chạy nữa. Vài người gục xuống ven đường, vài người nằm vật ra, mặt xám ngoét, thở hổn hển và rất nhiều người nôn mửa thốc tháo những gì vừa ăn uống trong Câu Lạc Bộ.

Ông Cán Bộ Tú ngừng lại gọn gàng như xe vừa được đạp thắng:

- Các anh đi bộ, từ từ, thở ra, hít vào! Thở ra, hít vào...

Cả đại đội thở phào, chậm bước lại, vừa đi vừa thở hào hển, lau nước mắt, nước mũi hay đưa tay chùi những giọt mồ hôi đang ròng ròng tuôn xuống.

Nóng quá! Nóng quá! Vừa lúc này lạnh tới nổi gai ốc, bây giờ trời Đà Lạt thành nóng muốn xì khói ra đằng mũi, đằng miệng. Mồ hôi đổ ròng ròng mà cổ khô khốc, liếm đôi môi khô muốn nứt, thấy toàn bụi là bụi. Nhìn xuống quần áo xóc xếch ướt đẫm mồ hôi, đôi chân lạnh quạng bước... một mình, bởi vì chúng không phải của mình nữa, mình không điều khiển chúng nữa rồi!

Cán Bộ Tú nghiêm trang hỏi:

- Các anh mệt không?

Cả đại đội im lặng, thở hào hển lấy hơi, khói ra tới lỗ tai làm sao trả lời nổi. Một ông đang phì phò thở, buột miệng:

- Mệt... chịu hết nổi!

Ông Cán Bộ Tú lạnh lùng, chỉ tay ngay anh chàng:

- Mệt thì chạy cho khỏe. Anh, ra chạy thêm hai vòng nữa cho tôi.

Kẻ xấu số lão đảo bước ra khỏi hàng, hai chân loạng quạng tiếp tục chạy. Ông Cán Bộ chỉ những kẻ còn lại:

- Các anh có mệt không?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đồng thanh:

- Không!

- Hét to lên: Không!

Mấy chục cái miệng cùng lầy gân hét lớn:

- Không!

- Có mệt không?

- Không!

- Có mệt không?

- Không!

Ông Tú hài lòng ra mặt, gật đầu:

- Tốt, không mệt thì tiếp tục chạy nữa. Một, hai, ba, bốn! Một, hai... Các anh chạy theo tôi.

Đại đội trưởng quay lưng chạy trước. Không nói không rằng, cả bọn, kể cả những anh chàng xấu số vừa đứng lên được cũng vất giò lên cõ, lạng quạng chạy theo như bị ma đuổi.

Huy vừa chạy vừa chửi thảm trong bụng: *“Tiên sư nó. Đúng là miệng... cán bộ có gang có thép. Mệt cũng chạy, không mệt cũng chạy! Ăn gì mà nó chạy khỏe thế! Có chạy chết thì cũng để cho chúng ông thờ chứ!”*

Chạy một lát, đầu lại bắt đầu quay, tai bắt đầu lùnh bùng và mắt hoa lên. Trông trước, trông sau chỉ thấy cái miệng mồm ông cán bộ

- Chạy đàng hoàng, nếu không bắt làm lại từ đầu.

Đằng trước:

- Anh trình diện ai?

- Dạ...

Tiếng cán bộ hét như sấm động:

- Lập lại theo tôi: Tân Khóa Sinh Nguyễn Văn A, Đại Đội X, trình diện Cán Bộ Đại Đội Trưởng. Lập lại cho tôi, vừa nói vừa hít đất theo tôi. Một, hai, ba...

Ông cán bộ vừa đếm vừa hít đất để làm gương. Chàng tân

binh nằm rạp xuống bắt chước, mắt nhắm lại, mồ hôi nhỏ giọt, mặt mũi bần thiêu, nguệch ngoạc đầy đất cát vừa hít đất vừa hét theo:

- Tân Khóa Sinh Nguyễn Văn A, Đại Đội X, trình diện Cán Bộ Đại Đội Trưởng. Tân Khóa... Sinh Nguyễn Văn... A, Đại Đội... X, trình diện... Cán Bộ... Đại Đội Trưởng... Tân... Khóa... Sinh...

Câu nói càng ngày càng ngắt quãng nhiều hơn, rồi chỉ nghe tiếng thở phì phò như trâu và những tiếng hét ngắt quãng:

- Tân...Khóa... Sinh... Đội... Trưởng...

Đằng sau cũng tiếng hét như sấm vang vang:

- Anh chào tay và trình diện tôi!

- ...

- Sai, phải nói “Tân Khóa Sinh ...”. Rõ chưa?

- Rõ!

Thi hành xong lệnh phạt, anh vừa bị hít đất lão đảo đứng dậy:

- Tân Khóa Sinh... thi hành... lệnh phạt xong!

Ông cán bộ hét lại:

- Chưa xong đâu anh! Phải nói “Tân Khóa Sinh Nguyễn Văn B, thi hành lệnh phạt xong”.

Nạn nhân vừa thở hào hển vừa lập lại:

- Tân Khóa Sinh...

Tiếng thét vang vang phía bên trái:

- Anh lặn xuống giao thông hào kia! Rõ chưa?

- Rõ!

Không cần biết phải trái, chỗ nào cũng phạt, chỗ nào cũng hét, chỗ nào cũng thi hành lệnh phạt tối đa. Từ lúc nào các chàng tân binh yếu đuối cũng đã biết hét trả lời.

Hay quá! Hay quá! Trong quân trường, người ta không nói, người ta chỉ hét! Người ta không đi đứng bình thường, người ta chỉ chạy, chỉ bò, chỉ hít đất!

Huy đang hí hục hít đất... chắc... tới cái thứ... tám mươi, ông cán bộ đứng sừng sững trước mặt chàng ra lệnh:

- Anh, đứng dậy, lấy nước dưới giao thông hào tạt cho bạn.

Huy lão đảo đứng dậy, chạy lại giao thông hào múc nước. Nước bị bọn tân binh lẫn lên, lẫn xuống đục ngầu những xình, những đất. Tên bên cạnh chàng lớn con mà yếu xiu. Hấn mệt quá nằm ngay đơ, mặt xám ngắt như xác chết, Huy lo sợ:

- *“Không khéo mà nó chết thật rồi.”*

Ông cán bộ sai Huy và một người cạnh chàng xem bảng tên của hắn đeo ở thắt lưng, khiêng trả về đại đội hắn. Hắn tên Thương, Đại Đội 2.

À, thì ra tám thẻ giấy bọn chàng thắc mắc lúc nãy để dành cho những lúc như vậy!

Huy liếc nhìn quanh. Không phải chỉ mình Thương bị xiu, bọn tân binh mệt lả nằm la liệt trên bãi. Quần áo đầy bùn xình, tóc tai bê bết y hệt những xác chết không còn nhúc nhích. Những cặp mắt không hồn. Đa số là những cặp mắt lơ đãng vì mệt, nhưng cũng có những cặp mắt tức giận và thất vọng, những cặp mắt ngơ ngác không ngờ... Huy vừa khiêng Thương vừa thờ phì phò vì mệt:

“Đi lính đánh Việt cộng mà trông bọn mình bây giờ còn bệ rạc, giống Việt cộng hơn cả Việt cộng.”

Vậy mà chỉ mười phút sau, Thương và cả nhóm thầy ma đã bò dậy, hí hục chạy và thi hành lệnh phạt tiếp!

* * *

Sau chừng hai tiếng bị quần thảo như những tấm mền rách, bọn Huy được đưa đến phòng hớt tóc.

Những tên tân binh bây giờ bắt đầu thám đôn. Nhìn đàn

anh, nhìn cán bộ như thấy cọp. Những con cọp mặc ka-ki vàng dèo dai, tự tin và đầy móng vuốt sắc lẹm, sẵn sàng nhảy xổ vào xâu xé bọn tân binh nai tơ đang rũ ra như bún khi đại đội bước vào nấp thân nơi chôn quân trường Võ Bị! Còn đâu vẻ thân mật, lịch thiệp của các ông sinh viên sĩ quan đi đón bọn Huy trước khi bọn tân binh lớ ngớ bước qua cổng Nam Quan?

Huy vừa thở vừa chửi thầm:

- *“Tiên sư chúng nó, nó trở mặt nhanh quá!”*

Một Đại Đội Tân Khóa Sinh Khóa 21.

Chàng chắc những người khác cũng nghĩ như chàng nhưng tất cả đều im lặng. Các ông cán bộ đã chẳng dạy bọn chàng bài học đầu tiên:

- *“Kỷ luật là sức mạnh của quân đội.*

Trong quân đội chỉ có nghe lệnh, thi hành lệnh mà không được thắc mắc. Đại gì mở miệng để ăn thêm vài chục cái hít đất, nhảy xổm?

Huy ngồi thật nghiêm, thật thẳng trong ghế, ít ra cũng được ngồi nghỉ một chút, từng bắp thịt trong người chàng như giãn ra, thoải mái. Gian phòng toàn lính mới hồi rình. Quần áo bản thiu, hôi hám vì đất cát, vì mồ hôi, vì bùn xình dưới giao thông

hào ướt át. Tất cả những mùi đó quện lại cộng với những hành hạ thân xác dòn dập trong mấy tiếng đồng hồ qua làm Huy thấy gậy gậy trong người như say sóng Người lính hót tóc cầm chiếc tông-đơ, đẩy mạnh một đường quyết liệt từ sau ra trước. Giữa những mảng tóc đầy mồ hôi, bụi bậm và bùn xình, chiếc sọ dừa của Huy hiện ra một đường trắng ớn, rùng rợn. Huy ngồi yên như pho tượng, hai mắt nhìn thẳng. Người lính hót tóc vẫn lạnh lùng làm việc không hề biết rằng ông đang thẳng tay tàn phá nhan sắc chàng tân binh.

Hình như thẳng nào khác trong gương chứ không phải là chàng? Đằng sau đầu trọc lóc, phía trước còn đầu chùng 2cm hay 3cm tóc lờm chớm dựng đứng, nham nhở.

Tiếng ông đại đội trưởng hét sát bên tai chàng:

- Hót đẹp không anh?

Huy giật bản mình, vội vã hét lại:

- Đẹp.

Vừa hét Huy vừa chuẩn bị đứng dậy ra thi hành lệnh phạt nhưng may quá, lần này ông ấy không phạt chàng!

Anh chàng ngồi hót tóc ghé bên cạnh đang hì hục nhẩy xồm với chiếc đầu tóc cắt nham nhở một nửa. Nhìn cái đầu bạn rồi liếc lại đầu mình, Huy giở khóc giở cười. Trông chàng cả ngó làm sao, không giống chàng với buổi sáng nay tí nào nữa, nhưng thôi, vậy là đoạn tuyệt với mái tóc thư sinh! Đoạn tuyệt với đời sống dân sự! Đoạn tuyệt với những tháng ngày sinh viên buồn chán. Đoạn tuyệt với những ngày giảng đường vội vã ghi “cour” và ngao ngán xem bọn sinh viên ăn chơi hoang đàng, đòi hỏi, ngoác miệng kêu gào Hòa Bình!

* * *

Buổi dợt sơ khởi đã qua, bọn Huy được xuống nhà kho lãnh quân trang, quân dụng: Hai bộ quần áo tác chiến, hai bộ ka-ki vàng, hai bộ quần áo nhái mặc đi ngủ. Quần đùi, may-ô, quần áo tập thể thao, quần sort, hai áo len dài tay màu xanh rêu đậm

vv... hai đôi giày, đôi dép đi trong phòng, cà-vạt, thắt lưng, bí tất vv... đủ hết.

Tất cả được chàng dồn vào chiếc túi đựng quân trang có quai xách ở giữa cũng vừa được phát. Chiếc nón sắt trông ra ngoài cùng rồi rút giày cột lại. Đôi giày công kênh phải xách tay.

Huy và các bạn được hướng dẫn kỹ lưỡng cách mặc quân phục. Mọi người nhìn mình trong gương. Hình như đó là người nào khác chứ không phải mình! Nhưng phải công nhận có vẻ khỏe mạnh, cứng cỏi ra thật.

Xong, lại tập họp! Các cán bộ giải thích lệnh khi đứng trong hàng, cách so hàng, cách thi hành lệnh phạt, cách báo cáo, cách chào kính các cán bộ, các sĩ quan đàn anh vv... cho đúng. Sau đó cả bọn ôm tất cả đồ đạc chạy về phòng.

Cuộc đời Huy và các bạn sau khi bước qua cổng Nam Quan của Trường Võ Bị Đà Lạt bắt đầu bằng phạt, chạy và hét.

Quân trường lúc vừa bước vào Huy thấy rộng mênh mông vậy mà bây giờ nhìn đâu cũng thấy bóng những bộ ka-ki vàng của đàn anh và cán bộ! Thấy những chiếc nón nhựa lính với những đôi giày “Map” (1) đánh bóng lưỡng chói chang dưới ánh nắng gay gắt và thấy cái miệng của các ông cán bộ há thật to, hét thật lớn, và phạt liên miên không dứt.

* * *

Bọn Huy được lệnh chạy xuống Phạn Xá (2) để thưởng thức bữa ăn đầu tiên trong quân trường.

“*Trời đánh còn tránh miếng ăn*”, ai ngờ trước khi vô phòng ăn, cán bộ bắt chạy quanh phạn xá... mười vòng rồi còn biểu diễn đủ mọi hình phạt tới hơn nửa tiếng đồng hồ mới cho bọn Tân Khóa Sinh toi tả vào phòng ăn. Cán bộ theo sát các Tân Khóa Sinh vào luôn bên trong để ăn chung. Tân binh ngồi dọc theo hai bên bàn, các ông cán bộ trấn thủ các đầu bàn!

Đầu bàn cán bộ hét:

- Đứng!

Hai bên bàn, Tân Khóa Sinh đứng bật lên:

- Dậy!

Lại phạt, lại thi hành lệnh phạt! Trời Đạ Lạ lạnh với ai kìa chứ với bọn Tân Khóa Sinh như chàng lúc nào cũng nóng đến đổ mồ hôi. Mồ hôi không chỉ đổ đầm đìa trong quân trường mà còn nhỏ giọt cả trong phòng ăn!

- Anh, nhắc ghé thẳng lên đầu, nhẩy xôm 20 cái cho tôi.

Kẻ xấu số hi hục thi hành lệnh phạt rồi vừa ăn miếng com vừa hồi hộp chờ lệnh phạt kế có thể tới rất mau và bất cứ lúc nào!

Xong món ăn... phạt, cán bộ hét:

- Ngồi!

Khóa sinh:

- Xuống!

Buổi chiều đầu tiên, ai cũng mệt lử, không nuốt nổi dù nhà bếp nấu cháo thịt ngon lành. Mấy ông cán bộ bây giờ lại ép đàn em ăn để có sức chịu đựng những gian khổ quân trường.

Ăn cũng là một bài học khó. Bọn Huy phải tập “*ăn vuông góc*”: Và ba cái, bỏ bát xuống, gấp đồ ăn vào bát, bỏ bát xuống. Nâng lên, và ba cái, bỏ bát xuống...

Chuối phải bẻ làm hai, cắn mấy miếng. Các ông cán bộ hay cắt chuối trong trường hợp cần đến. Chỉ phiền ở đây các ông hay lẫn lộn chuối với... ớt. Tân Khóa Sinh đang và miếng com vào miệng, ông cán bộ nhặt trái ớt lên, hét:

- Anh, cái gì đây?

- Ớt.

Cán bộ cương quyết:

- Không, chuối. Lập lại tôi nghe: Chuối.

- Chuối.

- Vậy ăn cho tôi... ba trái chuối bự nhất.

Kẻ bị phạt ráng lụm ba trái “chuối Võ bị” lên, tính nuốt trọn.

- Không được, phải nhai cẩn thận. Ngon không?

Nước mắt chảy ra vì trái ớt cay đang cháy bùng trong cổ, nạn nhân hít hà:

- Ngon.

Cán bộ không cười, nghiêm nghị nói:

- Ngon thì ăn thêm... ba trái nữa.

- Anh khóc phải không? Giỏi khóc 36 kiểu cho tôi!

Ba mươi sáu kiểu khóc được cấp kỳ sáng tác tại chỗ. Anh nào sợ khóc thì chối:

- Không!

- Vậy anh đang làm gì?

Nạn nhân cương đại vì biết “*chạy trời không khỏi nắng*”:

- Cười.

Mặt cán bộ lạnh ngắt:

- Cười 36 kiểu cho tôi!

Một màn cười được sáng tác cấp kỳ để thi hành theo lệnh.

Khóc cũng phạt, cười cũng phạt, cay cũng phạt mà ngọt cũng phạt! Thấy bóng áo ka-ki vàng của cán bộ, của đàn anh là thấy tội lỗi cùng mình, là thấy phạt tới gần... chết, nhưng trong quân trường mông mênh này, chỗ nào mà không có bóng của các vị cán bộ, nắm sinh mạng Tân Khóa Sinh trong tay và sẵn sàng ban phát lệnh phạt bất cứ lúc nào!

Phạt là một món ăn trong quân trường nhiều như tóc trên đầu mỗi Tân Khóa Sinh.

Đã là người thì phải ăn, trừ người... chết, còn Tân Khóa Sinh thì chịu phạt. Có thể thôi, không hề có biệt lệ.

Ăn xong, Tân Khóa Sinh được lệnh chạy về phòng ngủ. Đồ ăn đầy trong bao tử chưa kịp tiêu. Chạy một hồi, nhiều *thằng ói ra thốc tháo. Kệ, cứ chạy, cứ ói và cứ phạt!*

- *“Ước gì ăn xong được thông thả đi bộ về cho tiêu cơm!”*

Sau một thời gian huấn luyện vô cùng gian khổ, các Tân Khóa Sinh này đã trở thành những thanh niên khỏe mạnh về thể chất, có sức chịu đựng cao về tinh thần, tuyệt đối tuân theo kỷ luật quân đội.

Như đọc được ý nghĩ “lạc hậu” của bọn Tân Khóa Sinh, ông cán bộ ân cần giảng:

- Mai một ăn xong, địch nó có chờ mấy anh tiêu cơm rồi mới tấn công không?

Thì ra mấy ông đi guốc trong bụng Tân Khóa Sinh.

Huy và các bạn không biết rằng chạy là sung sướng lắm. Sau này, mỗi khi không chạy, bọn chàng phải “đi vệt” về. “Đi vệt” rất mệt và lâu nhưng lại tốt cho sức khỏe vì làm nở mông và khỏe hai bắp chuối. Không “đi vệt” thì phải... nhảy cóc, nhảy xỏm về.

Đã bảo ở quân trường không có chuyện gì bình thường cả

mà!

Về tới sân, các đại đội được lệnh chạy vòng quanh Vũ Đình Trường mấy vòng, vừa chạy vừa phạt...

Bụng trống vì ăn vào đã ói ra hết, nhiều anh lăn ra xỉu được khên ra bỏ bên lề đường, chừng năm mười phút tỉnh dậy lại tập tiếp. Anh nào nặng thì đưa lên bệnh xá. Huy chạy theo các bạn, nhờ chàng quen tập võ nên sức khỏe tương đối dẻo dai hơn một số anh em mới vào. Chạy xong, đại đội chàng được lệnh chạy lên phòng Tân Khóa Sinh trên lầu ba.

- “*Chắc thoát rồi, chắc được nghỉ ngơi rồi!*”

Các Tân Khóa Sinh bước chân loạng choạng, khắp người rã rời, đều đoán mò, cầu nguyện, rên thâm trong bụng. Hy vọng lên phơi phới.

- “*Lên phòng để nghỉ chứ để làm gì?*”

Họ vừa chạy vừa tràn trề hy vọng.

- “*Nằm nghỉ! Nằm nghỉ!*”

- “*Đi ngủ! Đi ngủ!*”

Trời! Nghe sao mà hấp dẫn! Căn phòng ngủ với chiếc giường để ngả lưng bây giờ trở thành niềm khao khát tột cùng của những bộ óc căng thẳng và những tấm thân mỏi nhừ vì bị hành hạ liên miên suốt ngày dài!

Vừa lên tới phòng, các ông cán bộ hỏi:

- Các anh có mang tiền không?

- Có!

- Các anh được xuống Câu Lạc Bộ mua sắm.

Anh chàng Khoa vừa thở vừa đánh bạo hỏi:

- Dưới đó bán gì cán bộ?

Ông cán bộ Tú hét lớn, làm như Khoa vừa phạm “trường-quy”:

- Nhà binh không có hỏi, chỉ có nghe. Thi hành lệnh trước, khiêu nại sau.

Ông lệnh cho cả đại đội chạy từ lầu ba xuống nhà, vòng ra Câu Lạc Bộ.

Người rã rời, ai cũng chỉ mong được về phòng nghỉ ngơi sau cả ngày dài huấn luyện, bây giờ có cho mua trời cũng chẳng ai muốn xuống câu lạc bộ nhưng lệnh là lệnh. Cả bọn lê lét chạy xuống lầu, chạy vòng vèo theo các lối đi trong quân trường và theo tiếng hô thúc, tiếng mắng mỏ, tiếng hò hét lệnh phạt của các ông cán bộ.

Tới Câu Lạc Bộ, bụng đói meo, các Tân Khóa Sinh mới biết họ chỉ được mua những đồ dùng cần thiết, không được mua thức ăn!

- Xếp hàng một, mắt nhìn thẳng, đi vào.

Cán bộ giải thích bọn chàng chỉ được mua xà bông, bàn chải đánh răng và... xi đánh giày.

- Mỗi tuần các anh sẽ dùng hết một hộp xi đánh giày. Các anh nên mua hộp lớn tiện hơn.

Không ai nói gì (ai dại gì mà nói?) nhưng ai cũng nghĩ ông cán bộ lại hù anh em chứ gì mà mỗi tuần đánh hết một hộp xi? Có ăn thì may ra mới hết thôi.

Mua xong, cả đại đội lại chạy về, vừa chạy vừa bị phạt cho khô!

* * *

Chiều tối, sau khi tập hợp các đại đội Tân Khóa Sinh lại, các đại đội trưởng giảng:

- Các anh vừa qua một ngày của trường Võ Bị Quốc Gia Đà Lạt. Các anh đã thật sự thay đổi, lột xác để trở thành Tân Khóa Sinh của trường, nhanh nhẹn hơn, khỏe mạnh hơn và hùng tráng hơn. Tôi mong các anh sẽ cố gắng nhiều trong những ngày sắp tới vì chúng ta sẽ còn sát cánh làm việc với

nhau nhiều trong suốt thời gian thụ huấn.

Khi cả bọn đã lê lét leo qua ba tầng lầu, vào được vào phòng ngủ, mùi quần áo bẩn thỉu, hôi hám, mùi mồ hôi, chua nồng nực trong không khí. SVSQ Cán Bộ Tú đồng dặc hét:

- Chuẩn bị đi tắm.

Đã mệt muốn chết lại phải chạy xuống lầu một!

Phòng tắm ở giữa khu nhà của mỗi đại đội. Mọi người trút bỏ hết quần áo, tay mang bộ quần áo ngủ, tay kia vắt chiếc khăn tắm, xếp hàng ngay ngắn đi vào. Có anh còn ngượng ngùng nhưng trước mặt cán bộ, không một ai dám quay đầu qua lại hay xì xào một tiếng. Mệt quá rồi. Hy vọng tắm xong sẽ được đi ngủ.

Ngủ bây giờ là ao ước độc nhất của bằng này con người sau một ngày huấn nhục!

Trong nhà tắm chung của Tân Khóa Sinh, nước nóng, nước lạnh đã được cán bộ mở sẵn sàng. Mấy ông cán bộ đi vòng vòng để kiểm tra thân thể từng tân khóa sinh, ghi chép vào hồ sơ của từng người cần thận để cho đi bệnh xá nếu có gì khác lạ.

Vòi nước ầm áp tưới xuống làm Huy tỉnh hẳn lại. Những mệt mỏi giảm đi nhanh chóng. Tắm xong, khoác vào bộ đồ nhái, người chàng rã rời, thoải mái và hai con mắt đã sẵn sàng chiu xuống, đi vào giấc ngủ.

Nhưng chưa! Đâu dễ dàng, giản dị vậy? Cán bộ còn dạy cách làm giường: Kiểu “cổ súng” mỗi buổi sáng trước giờ đi học Văn Hóa hay Quân Sự. Kiểu “giường vuông” để cán bộ kiểm tra vào sáng thứ Bảy.

Cách sắp xếp quần áo, giày dép. Cách đánh giày, xỏ dây giày. Mỗi thiếu sót là mỗi lần bị phạt. Mà dù không thiếu, không sai thì cũng bị phạt như thường!

Hành hạ mấy thì hành hạ, thời giờ rồi cũng qua, giờ ngủ cũng phải tới. Vừa đặt lưng xuống giường, Huy và các bạn đã

chìm vào giấc ngủ. Họ chẳng có một phút nào để suy nghĩ và họ biết trước con đường gian khổ mới chỉ bắt đầu. Huy thiếp đi trong tiếng đếm của sinh viên cán bộ:

- Một, hai, ba...

Giấc ngủ mệt mỏi ùa xuống, Huy mơ màng thấy màu áo ka-ki vàng ڊe dọa của cán bộ vây khắp chung quanh! Những chiếc miệng há thật lớn như miệng cá mập nuốt trọn bọn Tân Khóa Sinh đang lê lét chịu phạt! Cái miệng che hết khuôn mặt họ và những tiếng hét khi bắt bọn lính mới thi hành lệnh phạt vẫn vang ầm như sấm trong đầu chàng:

- Bốn... Năm... Sáu....

Trong cơn mơ màng, chàng nghe tiếng nói loáng thoáng:

- Các anh kiểm soát lại lần chót coi các Tân Khóa Sinh đã đắp chặn hết chưa? Đêm lạnh, dễ bị sung phổi...

Có bàn tay nào kéo chiếc chăn dạ lên đắp tận cổ chàng... Âm áp, dễ chịu. Huy cựa mình, thiếp vào giấc ngủ mệt mỏi.

Ghi chú:

1. Giấy “Map”: Giấy nhà binh cao cổ, quần bỏ trong giấy “Map”.

2. Phạn Xá: Phòng ăn.